

Libor Machala

VLCI SEVERU

ve světě Miroslava Žambocha & Jiřího W. Procházky

agent John Francis Kovář

35

Libor Machala
VLCI SEVERU

PRVNÍ RYZE ČESKÁ SCI-FI / FANTASY SÉRIE!!!

Obsah

1. CIZINCI VE MĚSTĚ.....	5
2. NA SEVER	29
3. ZATČENÍ.....	41
4. POLÁRNÍ ZÁŘE.....	50
5. LOTŘI.....	62
6. TĚŽAŘSKÝ TÁBOR	77
7. VLČÍ STEZKY	97
8. ŽIVÝ NEBO MRTVÝ.....	111
9. ARCTIC BISMARCK.....	125
10. ŠELMY	135
11. TVRDĚ A NELÍTOSTNĚ.....	145
12. SETKÁNÍ.....	155
ZÚČTOVÁNÍ Libor Machala.....	172

Zpráva Pozorovatele:

John Francis Kovář objevil další navázaný svět. Tento se však vymyká mé hypotéze stabilních provázaných realit v jakési 5D fuelerenové struktuře (Co je v jejím „středu“?). Krátce po jeho návratu, nebo přesněji, při jeho návratu, došlo k zániku průchodu a realita se nenávratně odtrhla.

Naštěstí, protože existovalo reálné riziko zavlčení nebezpečné pandemie, která by potenciálně ohrozila všechny ostatních dostupné světy.

Jeho mise byla neúspěšná, dalšího agenta se mu zachránit nepodařilo.

Existují náznaky, že o propojených realitách ví a využívá je širší množství lidí, než je skupina okolo JFK. Otázkou, na niž nedokážu odpovědět, je, zda tato znalost zde existovala před příchodem JFK, nebo se jeho přítomnost a aktivity staly katalyzátorem.

Je zřejmé, že interakce mezi realitami se zintenzivňují, nedokážu odhadnout, co to v konečném důsledku přinese. Může to být i kolaps velkého množství světů.

Akce protistrany v poslední době nezaznamenány.

Pozorovatel.

1. CIZINCI VE MĚSTĚ

Osamělý muž s do čela naraženým kloboukem v dlouhém, těžkém kabátě tiše našlapoval mezi vichrem vířenými kalužemi. Společnost mu dělal jen oceán divoce bušící vlnami do lodí kotvících u mol jako boxer v amoku šílenství. Vtíravé deprimující šero a chuchvalce mlhy zahalující přístav Seattlu muži vyhovovaly. Bez povšimnutí míjel skladiště, ať to byly ze dřeva sbité boudy obyčejných rybářů a kšeftařů, nebo zděné sklady bohatých rejdařů a obchodníků. Proklouzl úzkou uličkou dlážděnou cihlami blíž ke středu města, ale až na pár opilých námořníků korzujících mezi putykami nenarazil na obvyklé obyvatele nočního života ve městě. Pouliční prodejci alkoholu a drog, prostitutky, kapsáři, ti všichni se stáhli před nepřízní podzimního nečasů do hospod a barů.

Cizinec občas zpomalil před některým z nočních podniků, jako by se rozmýšlel, zda má vstoupit dovnitř. Nebyla to pravda, jen se chtěl ujistit, že jeho úsudek je správný. Někdo ho sledoval. Měl příliš mnoho zkušeností, aby si nevšiml, že se na něj už od hotelu, kde se ubytoval, přilepil stín. Stín, který mu byl neustále v patách. Cizinec netušil, kdo by mohl mít zájem ho sledovat. Byl ve městě jen pár hodin a kromě nádraží a hotelu zatím nenavštívil žádné jiné místo. Na okamžik zalitoval, že nechal revolver ukrytý v hotelovém pokoji. Střelná zbraň se mu zdála příliš velká a těžká na malou obchodní schůzku, tak si vzal do deště pouze lovecký nůž na opasku. Snad jde jen o místního chmatáka, který si ho vyhlédl u hotelu jako snadnou kořist a doufá, že se někde v baru opije, aby se ho později pokusil obrát.

Tok jeho myšlenek přerušil špatně osvětlený nápis na oprýskané tabuli. Název *Admiral Inn* už šel stěží přečíst. Bez rozhodování vstoupil.

Muž v klobouku procházel mezi obsazenými stoly. Prodíral se oblaky kouře, protahoval se kolem kolébajících se

rybářů, opilých námořníků a přehnaně nalíčených prostitutek, hledajících rychlý výdělek pro dnešní noc. Došel až do zadní části hospody, kde u plně obsazeného stolu seděl chlapík bavící přítomnou společnost vtipnou historkou. Cizinec si vzal od kolemjdoucího číšníka sklenici piva, do ruky mu vtlačil drobnou minci a opřel se o jeden z dřevěných sloupů. Upíjel pivo a poslouchal vyprávění. Věk bodrého vypravěče odhadoval kolem šedesátky. Měl mroží kníry na kulaté šedivé hlavě, břicho se tlačilo z vesty. Sotva skončil, spolusedící se dožadovali dalšího příběhu.

„Řekni nám tu o Eskymácích, jak půjčují své ženy hostům,“ žadonil podnapilý chlápek a zubil se svými zbývajícími třemi žlutými zuby.

„Hned, přátelé, jen zajdu vyvenčit tuleně, cha, cha,“ pochechtával se vypravěč a protlačil se přes sedící sousedy. Hbitě proklouzl plným sálem a zmizel ve dveřích vedoucích na dvorek, kde hosté vykonávali potřebu.

„Vy jste pan Welzl, přezdíváný Arctic Bismarck?“ oslovil cizinec vypravěče ve chvíli, kdy se vracel ke stolu.

„Jo, to jsem. Copak bys rád, synku?“ odpověděl Welzl.

„Jmenuji se John Francis Kovář a doporučil mi vás Durand. Chtěl bych s vámi projednat nějaké záležitosti.“

„Ach, Durand, myslel jsem si, že o obchodu s panem Durandem nebude cvrlikat kdejaký ptáček na střeše.“

„Samozřejmě, Durand o vás mluvil jako o spolehlivém obchodním partnerovi. Já jsem ve firmě Durand a spol. podílníkem, takže veškeré obchodní záležitosti zůstávají uvnitř podniku.“

„Říkal jsi Kovář? Zní to hodně česky.“

„Ano, otec byl Čech, ale já nikdy v jeho vlasti nebyl,“ spustil Kovář smyšlenou historku, protože moc nevěděl o situaci ve střední Evropě v tomto světě, charakteristickém kritickým nedostatkem kovů. I v této realitě roku 1936 už existovalo samostatné Československo, ale informací o

zemičce za velkou louží bylo žalostně málo. Naštěstí to vypadalo, že ani Welzl nemá žádné čerstvé zprávy o poměrech v české kotlině.

„No vidíš, já jsem zase rodák z moravského Zábřehu, ale taky jsem strávil většinu života nahoře na severu, a tak už víc považuju za svůj domov ledový arktický pláně. Dobře, synku, já ale rozlišuju čas na zábavu a čas na obchod. A teď je zrovna čas na zábavu, navíc tu mám ještě povinnosti ke společnosti. Zítra je taky den, přijď dopoledne na mou loď. Jmenuje se Laura a kotví až skoro na samém konci přístavu, nebo na začátku, jak se to vezme, cha, cha.“

„Dojednáno, přijdu.“

„Dej si ještě pivo, mají tady nejlepší v celým městě. Je skoro tak dobrý, jako naše český.“

Kovář pozvedl rozpitou sklenici na pozdrav a pomyslel si, že Welzl v rodné zemi nebyl opravdu dlouho, když takovému patoku říká dobré pivo.

Liják už se dávno přehnal za město a zanechal po sobě jen takové nepříjemné vlezlé mrholení, které se vám dostane všude. To ale Kováře netrápilo. Uvažoval o tom, že byla chyba vydat se do hotelu zpátky stejnou cestou. Navíc hloupá základní chyba, kterou vtloukali do hlavy každému agentovi už v základním kurzu. Nikdy nepoužít stejnou cestu dvakrát.

Teď už ale bylo pozdě změnit trasu. Když procházel úzkou, temnou uličkou, páchnoucí rybinou a odpadky, vynořily se na jejím konci dvě postavy. Navzdory sychravému počasí kráčely podezřele pomalu. Pod nohama jim křupalo rozbité sklo a čvachtaly kaluže. Čekali tu na něj. JFK se ohlédl, ale do ústí uličky už vkročil další chlap. Ještě než ho pohltil temný stín, zahlédl JFK kovový záblesk od mužovy pravačky, odražený od poslední rohové pouliční lampy.

Mozek bývalého agenta EF bleskově vyhodnotil situaci a načrtl strategický plán. Bylo mu jasné, že se v tomto úzkém

prostoru nemůže utkat se všemi třemi najednou, navíc sevřený z obou stran. O vteřinu později JFK spustil těžký kabát z ramen, otočil se na patě a sprintoval k chlapíkovi, který, jak se zdálo, střežil vstup do uličky sám. V běhu sjela ruka neomylně k loveckému noži na opasku. Chlápek před sebe nastavil ruku s nožem. Johnovi blesklo hlavou, že má slušnou šanci, protože tohle nebyl postoj člověka ovládajícího boj s čepelí. Protivník se rozmáchl, ale jeho ruka narazila na Kovářovu čepel. Pravice se mu zbarvila rudou krví, vykřikl bolestí. Zavrával, opřel se o drsnou zeď a chytil se za zraněnou ruku.

Dva muži na opačné straně uličky se dali do klusu, čekali, že se jim teď jejich oběť pokusí uniknout v rušnějších přístavních ulicích. A John vyrazil, jenže přímo proti nim. Chlap vpředu udiveně vykulil oči a napřáhl ruce, ve kterých svíral sekeru na dlouhé násadě. Čakan, vybavil si Kovář podobnou zbraň skipetarských hajduků nebo chodských strážců hranic. JFK doslova letěl proti nepříteli. Protivník špatně odhadl vzdálenost při rozmachu a srazil se s ostřím Johnova nože. Z hrudi mu vytryskl proud krve. Neklamné znamení, že ocel zasáhla srdce. Do umírajícího muže vrazil Kovář vši silou ramenem a vymrštil ho směrem k třetímu nepříteli. Ten se marně pokoušel zprovoznit jednorannou bambitku, ve které zvlhl v deštivém počasí střelný prach, a zoufale mačkal spoušť. Mrtvý, ze kterého stále trčela rukojeť nože, na něj dopadl a srazil ho k zemi. Než odvalil chladnoucí trup bývalého kumpána, už na něm klečel JFK. Levačkou popadl paži svírající křečovitě střelnou zbraň a pěstí pravé ruky zaútočil proti jeho obličejí a hrudníku. Útok byl tak rychlý a prudký, jako by chtěl neznámého vmlátit do mokré a zablácené dlažby. Lupičova ozbrojená ruka ochabla a do kaluže z ní vypadla pistole.

John se rozhlédl. V okolí už se nenacházel nikdo další, kdo by ho chtěl ohrozit. Setřel si z obličeje dešťovou vodu a pomalu kráčet k prvnímu útočníkovi, který seděl opřený o

studenou zeď a sténal. Z přeřaté tepny na ruce vyteklo již mnoho krve. Kovář si uvědomil, že tohohle zrzka zahlédl v hospodě. Nejspíš ho sledoval už od hotelu. Sehnul se nad zraněným a stáhl z něj kabát. Roztrhl mu rukáv košile a nad ránou stáhl provizorní obvaz.

„Kdo vás poslal?“ formuloval jasně otázku. Zraněný na něj jen pohlédl skelným zrakem a neodpověděl.

„Chceš tady raději vykrvácet?“ JFK povolil obvaz a z rány se začala hrnout další krev. Zraněnému útočnickovi se hrůzou rozšířily oči. Kovář obvaz utáhl a zeptal se znova: „Kdo vás poslal?“

„Děláme pro Bella,“ odpověděl a hlasitě polkl. „Eric Bell nás poslal, ať tě sledujem, a když bude vhodná příležitost, tak ať...“ větu nedořekl a znovu se bázně podíval Kovářovi do stínem zastřené obličej.

„Chytni si ten hadr. Modli se, ať tě tu najde někdo včas, než z tebe vyteče poslední kapka. Možná ti dávám větší šanci, než jste dali vy mně,“ zvedl se John a zmizel v temnotě. Už neslyšel zraněného, jak volá, aby ho tam nenechával samotného.

Přístav byl ve dne daleko živější a přívětivější než jeho noční podoba. Řady povozů a automobilů čekaly u skladů a doků, aby mohly rozvézt náklad po městě a okolí. Mezi plavidly a přístavními budovami se pohybovaly proudy lidí.

Laura byla přes třicet metrů dlouhá loď poháněná parou. Na první pohled bylo vidět, že původně sloužila jako plavidlo pro velrybáře a že byla předělána na přepravu nákladu. Na palubě lodi se pohyboval námořník, který nemohl popřít eskymácké předky. Byl to kapitán Laury a Welzlův přítel Ak-Mook. Kovář na něj kývl.

„Jmenuji se Kovář a mám domluvenou schůzku s panem Welzlem.“

Muž se vysmrkal do rukávu, bez jediného slova přikývl

a ukázal Johnovi, že má vstoupit na loď. Dovedl ho do podpalubí a ukázal rukou na dveře kajuty. JFK zaklepal.

„Dále,“ zahalekal Welzl a John vstoupil dovnitř. Welzl seděl za stolem v šerem zastřené místnůstce a míchal si v hrnku nějakou kalnou tekutinu, kterou Kovář podle vůně identifikoval jako kávu.

„Dobré poledne,“ pozdravil.

„Dobrý, sedni si, synku,“ mrkl na druhou židli v koutě. „Dáš si kafe? Mám i výborné koláčky,“ nabídl Welzl Johnovi, a když zdvořile odmítl, starý polárník pokračoval: „Říkal jsi, že tě posílá Durand.“

„Tady je doporučující dopis,“ podal Kovář Welzlovi obálku, kterou starý polárník otevřel a začel se do napsaných řádek. Pokyvoval při tom hlavou a spustil: „Říkal jsi, že se jmenuješ Kovář?“

„Ano, ale místním se to špatně vyslovuje, tak používám raději Smith, jak je uvedeno v Durandově dopise.“

„Jo, rozumím. Jaká byla cesta přes celý kontinent?“

„Použil jsem dráhu. Jediný problematický úsek je na hranici s Komanči, ale naštěstí k žádnému konfliktu nedošlo. Těžší pro mě bylo, že jsem vás už nezastihl v San Francisku, kam mě poslal Durand, a musel jsem se dopátrat, že jste odplul do Seattlu.“

„Já nikdy nevydržím dlouho dole na jihu, jak skončím s obchodem, už se ženu zpátky na sever. Ale co tě vlastně za mnou přivádí, synku?“

„Můj přítel a společník Durand mi vás doporučil jako velkého znalce Dalekého severu. Slyšel vaše historky, jak jste procestoval celou severskou divočinu, a usoudil, že vy byste mi mohl pomoci.“

„Jo, život mě přivedl na spoustu míst, hlavně tam nahore. Ale ty sis asi nepřijel až z Orleans poslechnout nějaké moje příběhy.“

„Hledám jedno místo. Má být někde na Aljašce v

indiánském teritoriu, ale nemám nejmenší tušení kde. Říká vám něco název Černá skála?“

„Černá skála? Černých kopců a skal jsem viděl spoustu, ale když říkáš, že by to mělo být na severu Aljašky, tak si vzpomínám, že jsem jednou cestoval kolem místa, které místní indiánský kmen nazýval Imniža sapa, Černá skála. Je to zvláštní název v místech, kde je po celý rok všechno pokryté bílým sněhem. A taky o něm vyprávěli zajímavé pověsti.“

„Jaké pověsti, něco neobvyklého?“

„No, například, že z hory za dávných časů vyšli bílí lidé, nebo že tu horu hlídá duch velkého vlka, takže mě to tehdy zaujalo.“

„Byl jste se tam podívat?“ dychtivě kladl JFK další otázku a těžko skrýval vzrušení v hlase.

„Ne, indiáni mě tam nechtěli doprovodit a já neměl čas hledat nějakou bájnou horu sám.“

„Víte, proč vám ji nechtěli ukázat?“

„Podle nich je to místo zakázané. Asi mysleli posvátné, nebo prokleté, záleží, jak si to vyložíš.“

„Vzpomenete si, jaký to byl indiánský kmen?“

„Až tam nahoře jsou jen Kutchinové a bylo to zimní tábořiště Havranů, jestli mě paměť neklame.“

„Dokázal byste ukázat to místo na mapě?“ John sáhl do kapsy a vytáhl mapu severních teritorií Aljašky, rozbalil ji a podal Welzlovi.

Mapa chvíli v rukou znalce Dalekého severu šustila a přistála na stole.

„Na té mapě není Kobuk, takovou mapu bych zahodil,“ rozčiloval se. „To zas nějaký mamlas, co ji maloval, zůstal sedět na řiti. Nikdy na Severu nebyl, ale řekl, že byl na Aljašce, a namaloval takovou mapu, kde není ani Kobuk.“

„To je ale nejnovější mapa, jaká se dá sehnat,“ povzdychl zklamaně JFK.

„Nic si z toho nedělej. Moje mapa je tady,“ zaklepal si

Welzl prstem na hlavu. „Cestu ti můžu popsat a potom to místo snadno najdeš. Když vyjedeš z Anchorage nahoru do hor,“ začal Welzl vysvětlovat a zároveň kreslit tužkou po mapě, „jedeš pořád nahoru až přes sedlo a dál rovně přes území, kde pobývají indiáni, kteří si říkají Lišky.“

„Jaké Lišky? Mluvil jste o tábořišti Havranů.“

„To je jiný tábor, jiný kmen. Všichni jsou národ Kutchinů, ale dělí se dál na jednotlivé kmeny. Lišky žijí víc na jihu a Havrani zase na severu,“ objasňoval Welzl. „A tam u těch Lišek se dáš krapet napravo a takových pět dní jedeš jenom rovně a u řeky, co se točí doprava k Yukonu... Moment, ta řeka je špatně zakreslená. Člověče, to jsou vyhozené peníze za takový cár papíru.“

„Nic lepšího se nedá sehnat,“ krčil rameny JFK.

„Na mapu zapomeň, je tu spousta názvů, které se na Severu nepoužívají. Sežeň si raději dobrého průvodce.“

„Doporučil byste mi někoho? Najít Černou skálu je pro mě hodně důležité.“

„Hledáš tam poklad, synku? Někdo ti nakukal, že je tam naleziště zlata? Nehoň se za přeludy, stovky dobrodruhů umřely na Aljašce při honbě za zlatem. Daleký sever je kraj, kde může žít ten, kdo má dobré ruce, hlavu i srdce. Tam se musíš spolehnout jen sám na sebe.“

„Hledám tam něco, co zachrání život jednomu mému příteli.“

„Aha, hádám, že to do jara nepočká. Teď na zimu to bude hodně nebezpečné, navíc pro někoho, kdo ještě na Severu nebyl. Nebude to žádná nedělní projížďka na lodičce, kde se budeš kochat vyhlídkou na moře. Tam platí jen jeden zákon: když projdeš, tak projdeš, a když neprojdeš, tak...“

„Chápu. Myslím, že to nesnese odklad, a nebezpečí ani dřiny se nebojím. Hodně mi na tom záleží. Můžu vám za podrobnou informaci zaplatit ve zlatě nebo kvalitním zbožím, jaké jste bral od Duranda.“

„Jsem už starý muž, synku, k čemu mi bude zlato? Co se týká toho zboží, dobrá flinta se vždycky hodí. Ne pro mě, ale pro indiánské přátele na severu. Život je tam těžký a zákaz vývozu zbraní do indiánských teritorií to ještě ztěžuje. Neřeknu ti, kde Černá skála je, protože to nedokážu lépe popsat. Ale líbíš se mi a dovedu tě do toho tábořiště Havranů, kde mi o ní vyprávěli.“

„Budu vám vděčný,“ spadl Kováři kámen ze srdce.

„To nemusíš, stejně bych na sever za pár dní vyrazil.“

„I tak vám děkuji.“

„Jenom popoženu kapitána, ať máme co nejdřív naložené zboží. Poplujeme do Anchorage, tam mám základnu a psí smečky do spřežení pro rozvážení zboží po celé Aljašce. Budeme muset se psy překonat pořádný kus cesty. Tak si sbal fidlátka a nalod' se, synku.“

„Zboží mám uložené ve skladu dráhy. Třicet brewsterek prvotřídní kvality jako posledně.“

„Výborně, synku, nech je taky naložit. Pozitíři bychom mohli zvednout kotvu. A jestli nemáš dobrou zimní výstroj, tak ti můžu doporučit ty nejlepší prodejce ve městě.“

„Budu vám vděčný. A neznáte někoho, kdo se vyzná dobře ve městě a nebojí se práce v nebezpečném prostředí? Mám pocit, že se mi někdo pověsil na paty.“

„Jeden soukromý čmuchal jménem Gronowski pro mě párkrát dělal a patří mezi ostré hochy, kteří vědí, jak to tady chodí. Ten by se ti mohl hodit.“

Welzl dopil kávu a na kus papíru napsal adresu soukromého detektiva a několika obchodníků se zimní výstrojí. JFK složil papír do kapsy, zvedl se, pozdravil a opustil kajutu i loď.

Zamířil k nejbližší zastávce jednokolejky. Jednokolejka byla dřevěný povoz pro dvě desítky cestujících, poháněný parním strojem. Dřevěný rám a pevně upevněná plátěná střecha dosvědčovaly, jak si zde místní řemeslníci dokáží poradit s

nedostatkem kovů. Kovář se ve voze ujistil, že jednokolejka míří ke skladům, a koupil si jízdenku.

Jižní transkontinentální magistrála byla v současnosti jediná tepna spojující východ se západem. Na severu se Unie marně pokoušela postavit trať napříč kontinentem. Tuhý odpor Siouxů a dalších indiánských kmenů dokonce vyústil v loňském roce v krátkou válku, ze které se musela Unie nakonec stáhnout jak spráskaný pes. Kovář přicestoval z New Orleans do San Franciska Jižní transkontinentální a odsud Západní traťovou dráhou až do Seattlu.

Nedostatek železa byl vidět jak na vlcích, které byly převážně ze dřeva, tak i na samotných tratích. Vlak se pohyboval na kolech po vyvýšeném náspu s jedinou kolejnicí z impregnovaného dřeva, v které byl vlak zafixován vodícími lištami na podvozku.

Ve skladišti dráhy bylo v poledne poměrně rušno, ale za chvíli stál u obslužného okénka, za kterým stála žena. Měřila metr pětadesát, měla černé vlasy a oči ani zelené, ani hnědé, ale oboje najednou. Byla štíhlá s malými prsy, obličej jí zdobily velké oči a široká ústa. Oblečená byla v kostýmku Západní traťové dráhy. Kovářovi blesklo hlavou, že jí velice sluší. Podal ženě malý lístek, na kterém bylo číslo uložené zásilky. Její velké oči spočinuly na JFK, ten se jen usmál.

„Je to šest objemných beden, bylo by možné je nachystat na zítra na určitou hodinu? Vyzvedl bych si je osobně s několika pomocníky.“

„Samozřejmě, pane, na kolik hodin byste si přál?“

„Jak jste tady zítra?“

„Já opět přes poledne do dvou hodin,“ hned se ale jemně začervenala, když zachytila Kovářův chápavý pohled, a rychle dodala: „společnost má samozřejmě otevřeno od osmi od rána do šesti do večera.“

„Děkuji, přijdu hned ve dvanáct a potom bych vás mohl

ve dvě vyzvednout a pozvat na pozdní oběd.“

„Pokud vaše pozvání přijmu, pane,“ řekla s kouzelným úsměvem a její oči říkaly, že se jí John líbí.

„To už záleží samozřejmě na vás, madam,“ rozloučil se JFK a vzal si od ženy zpět lístek. Vyšel ze skladiště a zahnul doleva, směrem do živého městského centra Seattlu. Procházel bulváry plné drahých obchodů, restaurací a hotelů. Na obou stranách ulice se v rozlehlých tabulích kouřového skla i v oknech prostorných kaváren odrážely šedé stíny chodců. Několikrát se přesvědčil, že není sledován, než prokličkoval úzkými uličkami a ocítl se v méně reprezentativní části města. I když průmyslový Seattle plný manufaktur a dílen nevypadal tak honosně jako New Orleans, cítil se tady JFK o něco lépe. Nikde nenarazil na žádný trh s otroky, průmyslovější sever prostě tenhle druh obchodu neuznával. A pokud ano, tak ho pouze skrytě a v minimální míře toleroval. Práce tu bylo málo i pro obyčejné lidi a majiteli manufaktury se víc vyplatilo zaplatit minimální mzdu dělníkům, než si platit dozorce na hlídání otroků. K nákladům by navíc musel připočítávat jídlo a pronájem za prostory, kde by umíšťoval otroky mimo pracovní dobu.

Kováře z úvah vytrhla šedá a ušmudlaná ulice. Žádný slum, ale ani výstavní bulvár s honosnými vývěsnými štíty. Míjel jeden dům za druhým a prohlížel si vývěsky na vchodech. Když našel, co hledal, vstoupil do průchodu dvora. Nalevo se nacházelo tmavé schodiště.

Vybledlý nápis *Derek Gronowski – soukromý detektiv* nebyl na špinavých dveřích v prvním patře téměř vidět. JFK lehce zaklepal a stlačil kliku. Přivítala ho ponurá, neuklizená místnost zařízená levným nábytkem v kancelářském stylu. Ani silně špinavé okno nezabránilo slunci osvítit parapet s tak silnou vrstvou prachu, že by na něm mouchy nepřistály bez ližin.

„Neslyšel jsem se říct dále,“ houklo zpoza nohou

spočívajících na stole.

„Promiňte, pane Gronowski, netušil jsem, že jste právě zaneprázdněn,“ odpověděl Kovář a důrazně podtrhl svá slova ironickým tónem. Vstoupil a posadil se na oprýskanou židli, která pod ním nebezpečně zavržala.

„Sakra, co chcete?“

„Najmout si vás, pokud není ten nápis na dveřích o soukromém detektivu pouhá ozdoba.“ Nohy se trochu posunuly a na JFK vykoukla neoholená tvář Dereka Gronowského.

„Vidím, že víte, jak získat klienta. Vybranému chování vás naučili doma, nebo jste ho získal až u policie?“ nenechal Kovář detektiva vydechnout.

„Jak víte, že jsem byl u policie?“ zpozorněl Gronowski a dokonce spustil nohy na zem.

„Nevím, jen jsem tipoval, většina soukromých oček začala u policie. Za co vás propustili? Nevypadáte na spokojeného penzistu, který si přivydělává sledováním nevěrných paniček.“

„Říkali, že jsem konfliktní typ bez disciplíny.“

„Měli pravdu?“

„Jo. Myslím, že v tomhle se nespletli. Jestli po mě něco chcete, tak se vymáčknete, nebo jste si tu přišel hrát na chytráka?“

„Hra na chytráka mě baví, ale kvůli tomu tady opravdu nejsem. Chtěl bych vám nabídnout práci, máte zájem?“

„Nevím, o jakou práci jde, takže vyklopte, co chcete, a já buď na to kývnu, nebo ne, když si budu myslet, že to smrdí nějakou levotou.“

„Říká vám něco jméno Eric Bell?“

„Možná. Proč?“

„Mám dojem, že si myslí, že pro nás oba není v tomhle městě dost místa. Já ale nevím proč, jsem jen cizinec, který pouze projíždí. Nikdy jsem v Seattlu nebyl a nevím o nikom, komu bych tady šlápl na kuří oko. Chci, abyste pro mě zjistil

všechno, co se o Bellovi zjistit dá. Berete to, Gronowski?“

„Jo, beru, přejdeme k obchodní stránce věci. Jaké je vaše ctěné jméno, abych věděl, komu mám poslat účet.“

„John Smith,“ představil se JFK a ignoroval detektivův úšklebek. „Jaká je vaše taxa?“

Gronowski řekl Kovářovi cenu, kterou bere za jeden den.

„Dám vám dvojnásobek, ale přijdu za dva dny. Víc času vám nedám. Tady máte zálohu a zbytek vám vyplatím pozítří. Pokud byste měl nějaké neodkladné informace, můžete mi nechat vzkaz v hotelu Pacifik.“

JFK se zvedl, kývl na pozdrav a odešel z kamrlíku, pro který byl název kancelář opravdu přestřelený. Gronowski si v duchu promnul ruce a pomyslel si, že tohle budou lehce vydělané peníze. Natáhl ruku pro lahev pod stolem a dal si lok přímo z hrdla.

„V Seattlu se nenajde nikdo, kdo by o Ericu Bellovi věděl víc než já,“ zauvažoval nahlas a katapultoval nohy zpět na desku stolu.

Z cigarety stoupal modrý dým. Eric Bell zamyšleně sledoval úzký proužek kouře a pohlédl na muže, který s požitkem vdechoval tabákový kouř do plic. Když ho před pár dny vyhledal, představil se jako Mauersegler, ale hned si vysloužil přezdívku Tříprsták, protože mu na levé ruce chyběl prsteníček s malíčkem. Byl to vysoký, ramenať chlap s inteligentními, ale chladnými očima v propadlé tváři. Neměl na sobě sako, jen vestu, a vystavoval tak Bellovi na odív lesklý revolver v pouzdru na opasku. Bell nikdy předtím takový revolver neviděl, a to mu prošla za život rukama spousta zbraní. I oblek a boty byly na první pohled luxusní. Bell si pomalu z pouzdra na cigarety vložil jednu tabákovou ruličku do úst, škrtl sirkou a připálil si. Potáhl kouř a oslovil muže s chladnými očima:

„Přišel jsem, Mauerseglere, o jednoho muže, druhý se nají pouze brčkem a s jeho ksichem už o něj nezavadí pohledem ani poslední děvka. Třetí možná přijde o ruku.“

„Říkal jsem vám, že ten chlap je nebezpečný. Měli jste ho jen sledovat, nebo sejmout, až když budete mít stoprocentní jistotu, že nevyvázne. Teď jste na sebe upozornili a bude ostražitější. Vaši chlapi jsou proti němu obyčejní žabaři. No co se už teď dá dělat? Ten chlap se bude mít na pozoru, už ho nepřekvapíme, a navíc zítra odplouváme. Máte naložené vybavení?“

„Většinu ano, zbytek bude na lodi do večera a cenné věci se zbraněmi vezmeme až při nalodění.“

„Dobře, to mi stačí, věřím, že nezklamete. Vybral jsem si vás a vaše chlapy, protože jste v celém Seattlu nejschopnější. Nejschopnější pro ten druh práce, jakou potřebuji.“

„A co s tím cizincem, mám ho nechat jen tak, i když mi zabil chlapa a dva zmrzačil?“

„Kašlete teď na pomstu, Belle. Nemůžeme ztrácet čas ani lidi. Jen chci vědět, co dělá, kam chodí. Sledujte ho, nic víc. Určitě se s ním stejně ještě potkáme a snad bude i lepší příležitost, jak se ho zbavit,“ dořekl Mauerseglers, zadusil zbytek cigarety a přivřel oči na znamení, že domluvil. Bell vstal od stolu a jen stěží skrýval svůj vztek. Vyšel z Mauerseglersova hotelového pokoje a kývl na muže, který stál na chodbě. Obrovský chlap s pleší na temeni, malými prasečími očky, tlustým rozpláclým nosem a masitými rty byl Ross O'Casey, pravá ruka Erica Bella.

„Všechno v pořádku?“ všiml si Ross Bellova rozladění.

„To je dobrý, vypadneme,“ odmítl Bell cokoli komentovat. Oba muži sešli schody, prošli halou a nastoupili do drožky, která na ně celou dobu čekala. Sotva se drožka dala do pohybu, Ross O'Casey to nevydržel a spustil:

„Co se děje, Ericu? Vždycky jsme dělali sami, na co teď potřebujem toho panáka?“

Bell otočil hlavu ke svému příteli a pravé ruce v jednom: „Jsou v tom velký prachy, Rossi.“

„Jak velký?“ neskrýval O'Casey nedůvěřivý tón ve svém hlase.

„Tolik, kolik nevyděláme ani za dobrý tři sezóny,“ Bell zaregistroval parťákův údiv a pokračoval: „Ten chlap chce jen přepravit nějaké zboží, co leží někde na severu, a za to nám zaplatí pěkný balík, jen záloha by nám vystačila na to přečkat bez hnutí prstem letošní zimu.“

„Proč my? Mohl si najmout kteroukoliv přepravní firmu.“

„Myslím, že to místo bude někde hluboko v indiánském teritoriu. Na to potřebuje někoho, kdo se tam nahoře v divočině vyzná, a nikdo na to není lepší než naše parta. My víme, jak přežít v zimě i jak se domluvit s rudochama.“

„To jo, nejlepší domluva s rudokožci je skrz hlaveň pušky,“ zachechtal se O'Casey.

„Vybral jsem ještě další čtyři chlapy, co pojedou s náma. Jestli to vyjde, tak máme na dlouho vystaráno.“

„A co jako by tam nahoře v hromadách ledu a sněhu mezi rudochy měl mít?“

„Nevím jistě, ale co jiného by to bylo, než zlato nebo stříbro. Pro mizerný kožešiny by se netáhl takovou štreku a neplatil jak král.“

„Hele, ale jestli to bude zlato, proč bychom ho potom nemohli sejmut a ten náklad si nechat?“

„Jo, Rossi, češ mi myšlenky, taky o tom začínám uvažovat.“

Svívalo, venku bylo ticho a za oknem poletovaly drobné sněhové vločky. JFK ležel na pravém boku a levou ruku měl na jejím útlém pase. Její havraní vlasy se rozlily po polštáři, byla otočená k němu, oči zavřené, rtěnku jemně rozmazanou. Z obličeje jí vyzařovala inteligence. Byla to příjemně strávená